

افسانه‌ها و قصه‌های کهن برای کودکان نیپالی

○ سی‌ام بان‌دو*
○ شقایق قندهاری

معمایا، لطیفه‌ها، قصه‌های حیوانات، افسانه‌های تاریخی، اسطوره‌های مربوط به عالم خلقت و داستان‌های مرتبط با رویدادهای شاخص هر ناحیه، به آموزش‌های لازم دست یافته‌اند و از دانش و معلومات بسیار بالایی برخوردار هستند.

در واقع، نشر آثار به زبان‌های نیپالی و نیواری، در ابتدای قرن بیستم آغاز شد؛ زمانی که آموزش و پرورش، به طور رسمی، از زبان‌های مادری و بومی برای آموزش استفاده کرد. در همان زمان نیز کمبود مطلب و مواد مناسب و شایسته برای مطالعه کودکان آشکار و محسوس گردید.

در زمینه نشر کتاب کودک و نوجوان، «راجا جایا پریسوی بهادر سنخ»^۱، یکی از پیشگامان محسوب می‌شود. در تاریخ ادبیات کودک نیپالی، کتاب او به نام «دانش کودک» (چاپ ۱۹۰۱) نخستین اثر به حساب می‌آید. پس از او «جی. اس. مالا»^۲، در سال ۱۹۱۵، ترجمه خود از «افسانه‌های ایزوپ»^۳ را چاپ کرد. در سال ۱۹۱۳، دولت نیپالی، انجمن ناشرانی را تشکیل داد که این انجمن، به چاپ و نشر کتاب‌های خواندنی و کتاب‌های درسی و آموزشی اقدام کرد. این انجمن تا سال ۱۹۴۰، توانست کتاب‌های آموزشی و درسی بسیاری چاپ کند. در همین زمان، آهنگ‌کننده‌ها، با نشر کتاب‌های زبان نیپالی، در کشور هند جبران شد. زمانی که کشور نیپالی، در سال ۱۹۵۱، به حکومت دموکراتیک دست یافت، ناشران این کشور، کتاب‌های خود را توسعه و تنوع بخشیدند و انواع کتاب‌های آموزش الفبا، کتاب‌های قرائت و کتاب‌های درسی مقدماتی را منتشر ساختند. در اواسط دهه ۱۹۸۰، وزارت آموزش و پرورش کشور، آثار دیگری منتشر کرد که این اقدام، در راستای حمایت و ارائه متون خواندنی مناسب و موردنیاز کودکان و نوجوانان بود

کودکان در کشور نیپالی، بسیار پیشرفته و توسعه یافته است.

با وجود این که تا اواسط قرن بیستم، تنها در حدود دو درصد از مردم نیپالی تحصیل کرده و اهل مطالعه بودند، اما این کشور، از قرن‌ها پیش، دارای فرهنگ و سنن مکتوب بوده است. این امر، از نوشته‌ها و کتیبه‌های قدیمی و مدارک، مربوط به کتیبه‌های قدیمی‌ترین نوشته‌ها و مدارک، مربوط به کتیبه‌های ملی است که از دوران حکومت خاندان «خاشا»^۴، از قرن سیزدهم و چهاردهم میلادی، برجای مانده است. در حقیقت، کاتماندو، در طول قرن‌های متمادی، مرکز فعالیت‌های هنری و آموزش بود و کاتبان، از طریق دست نوشته‌های «رانجانا»^۵ توانستند در نگارش و بازنویسی آثار، سبک‌های نگارشی مختلفی را بیازمایند. پس از ظهور صنعت چاپ در قرن نوزدهم، کتاب‌هایی که به زبان نیپالی نوشته شده بود، در کشورهای نیپالی و هند منتشر می‌شد و در زمینه چاپ و نشر کتاب‌های مذهبی، شهر «بناراس»^۶ هند، بسیار فعال بود. بالاخره و پس از گذشت مدتی، ناشران به تقاضای بازار کتاب در خصوص نشر آثار داستانی بزرگسالان، پاسخ گفتند و به نشر آثار داستانی بزرگسالان روی آوردند و بدین شکل، داستان‌های اسطوره‌ای، قصه‌های تخیلی، فانتزی و قصه‌های سلحشوری، در دسترس مخاطبان و علاقه‌مندان قرار گرفت.

کتاب‌های نوآموز خواندنی؛ راهگشای نشر کودک و نوجوان

مناطق و نواحی مختلف کشور نیپالی، از نظر افسانه و روایت، بسیار غنی است و کودکان هر ناحیه، از طریق ترانه‌ها، آوازها، شعرهای کودکانه،

در سال ۱۷۶۸ میلادی، کشور نیپالی، با بیش از پنجاه ایالت و امارت، به صورتی متحد و یک‌پارچه، شکل جدیدی به خود گرفت. به دلیل موقعیت جغرافیایی کشور نیپالی که بسیار غنی و متنوع است، فرهنگ‌ها و آداب و رسوم مختلفی با هم درآمیخته‌اند که در این خصوص می‌توان به همزیستی نژادهای مغولی و آریایی، در کنار فرهنگ و باورهای بودایی و هندی اشاره کرد. این تنوع و گوناگونی باورها، فرهنگ‌ها و آداب و رسوم، به طور طبیعی، بر مردمان بومی این منطقه تأثیر گذاشته است. در این شرایط بسیار ناهمگن، فرهنگ و روایات شفاهی زبان‌های بومی، علیرغم مجاورت زبان «تبتی»^۷ و گویش‌های مختلف آن در شمال و نیز باوجود زبان‌های هندو - آریایی، مثل «ماییلی»^۸، «آوادی» و «کومونی»^۹ در منطقه جنوب و غرب، همچنان برقرار و زنده‌اند. مردم کشور نیپالی، به بیش از هفتاد زبان سخن می‌گویند که می‌توان به زبان‌های هندی - اروپایی، تبتی، برمه‌ای، اتریشی - آسیایی و... اشاره کرد.

زبان نیپالی که در مجموعه زبان‌های هندی - اروپایی جای می‌گیرد، زبان مادری بیش از نیمی از جمعیت کشور نیپالی را تشکیل می‌دهد و برای بقیه مردم این کشور، زبان نیپالی، زبان دوم آن‌ها محسوب می‌شود. این زبان که به واسطه گویش‌های سانسکریت و «پراکریت»^{۱۰} شکل گرفته، یکی از زبان‌های اصلی مردم شمال هند و جنوب بوتان را تشکیل می‌دهد. «نیواری»^{۱۱} که زبان مخصوص منطقه «کاتماندو»^{۱۲}، واقع در نیپالی است، به مجموعه زبان‌های تبتی - برمه‌ای تعلق دارد. مردمی که به زبان‌های نیپالی و نیواری صحبت می‌کنند، فرهنگ‌های غنی شفاهی خود را حفظ کرده‌اند و برای کودکان و نوجوانان خود، آثار نو و بدیعی آفریده‌اند؛ به طوری که ادبیات

که تحت عنوان «پروژه مقدماتی آموزش و پرورش» اجرا شد.

بنابراین و با وجود این متون درسی و کمک درسی، تألیف و نگارش برای گروه سنی کودکان، در کشور نپال، کم کم به جریان افتاد. بعد از مدتی، نویسندگان دریافتند که با گنجاندن افسانه‌ها و داستان‌ها و حکایت‌های اخلاقی در کار خود، می‌توانند آثار بهتری خلق کنند. آن‌ها در این خصوص هم از آثار کلاسیک و هم از شخصیت‌های آثار رئال بهره بردند. در حقیقت، بسیاری از مراکز نشر، به چاپ این آثار، گرایش بیشتری داشتند؛ چون از نظر آنها هدف اصلی و برجسته کتاب‌های کودکان، آموزش و القای ارزش‌های والای اخلاقی به این گروه سنی است. با وجود مجموعه‌های متنوع شعر، داستان‌های کوتاه به شرح حال شخصیت‌های ملی و کتاب‌های علمی - آموزشی، هنوز داستان‌های بومی و سنتی، بر فضای نشر کتاب کودک و نوجوان این کشور غلبه دارد و این گونه ادبی، بیشتر از سایر گونه‌های ادبی، مورد توجه است.

○ قصه‌های عامیانه و مردمی: سرچشمه کار نویسندگان کودک

در رونق و بهبود مواد و مطالب مورد مطالعه کودکان، وقوف و آگاهی نسبت به اهمیت قصه‌های عامیانه، به عنوان سرچشمه و منبع کار قصه‌ها، نقش بسیار مهمی برعهده داشت. از اوایل ۱۹۴۰ به بعد، برنامه‌هایی برای گردآوری قصه‌های عامیانه و مردمی شروع شد. کمیته ناشران، از معلمان و مربیان آموزشی مدارس مختلف کشور درخواست کرد تا قصه‌های عامیانه و مردمی منطقه خود را جمع‌آوری کنند که این اقدام، سرانجام به چاپ و

نشر مجموعه‌هایی از قصه‌های عامیانه منجر شد. بعدها برخی از گردآورندگان آثار، تمام سعی و تلاش خود را وقف جمع‌آوری تمام افسانه‌ها و قصه‌های عامیانه منطقه خاصی کردند. به عنوان مثال، «لالیت یونگ سیاپاتی»^{۲۱}، افسانه‌ها و اسطوره‌های ناحیه کاتماندو، «پاسانگ گوپارما»^{۲۲}، افسانه‌های شرق نپال، «ایمان سنج چمیونگ»^{۲۳} و «شیوا کومار شرسا»^{۲۴}، افسانه‌های عامیانه منطقه «کرات» را جمع‌آوری کرد. در فاصله سال‌های ۱۹۷۰-۱۹۷۰، یکی از نشریات پژوهشی، به نام «فرهنگ عامیانه ما»، در چهار شماره قصه‌های عامیانه و مردمی نپال را منتشر کرد. این مجموعه چهار جلدی، منبع بسیار مناسبی برای قصه‌نویسان، نویسندگان کتاب‌های درسی و کمک درسی و هم‌چنین، نویسندگان کودک به شمار می‌آید. هم‌چنین، مجموعه‌ای از قصه‌های عامیانه نپال، به زبان انگلیسی نیز منتشر شده است. در کتاب «افسانه‌ها و حکایت‌های نپال»^{۲۵} که در سال ۱۹۷۸ چاپ شد، «کسار لال»^{۲۶}، حکایت‌ها و قصه‌هایی درباره بنیان‌گذاران و حاکمان منطقه کاتماندو، داستان‌هایی درباره گول‌ها و دیوها و افسانه‌هایی درباره معبدها و سرچشمه‌های آب‌ها و دریاچه‌ها گردآوری کرده است. «کارنا ساکیا»^{۲۷} و «لیندا گنپینیس»^{۲۸}، در «قصه‌های کاتماندو: قصه‌های مردمی از قلمرو هیمالیایی نپال» (چاپ ۱۹۸۰)، مجموعه شصت و یک داستان را به دو گروه تقسیم‌بندی کرده‌اند. این داستان‌ها، آداب و سنن تاریخی و قهرمان‌های تاریخی و قصه‌های مربوط به حیوانات، افسانه‌ها، قصه‌های تخیلی، حماسی و داستان‌های مذهبی را تحسین می‌کنند. در سال ۱۹۸۵ نیز «ناچندرا شارما»^{۲۹}، در «قصه‌های عامیانه نپال»، قصه‌های عامیانه مبتنی بر زندگی گروه‌های قومی و نژادی اصلی مردم کشور نپال را ارائه کرد. اگرچه کتاب‌های فوق، برای گروه سنی

کودکان چندان مناسب نیستند، اهمیت زیادی در زمینه داستان‌نویسی و قصه‌گویی دارند.

○ آداب و رسوم کلاسیک: قصه‌های سانسکریت هندی

عادت به حفظ کردن افسانه‌ها و قصه‌های حیوانات، جزو سنت‌ها و رسومی است که از زمان‌های بسیار دور، برجا مانده است. در واقع، آثار کلاسیک سانسکریت و قصه‌های حماسی قرون وسطی که برای مخاطبان بزرگسال نپالی، به این زبان ترجمه شده نیز بخشی از فرهنگ عامیانه کودکان را تشکیل می‌دهد. همان‌طور که داستان‌های عربی و قصه‌ها و حکایت‌های ایرانی هم با بازخوانی و قصه‌گویی والدین، به مرور جزو قصه‌های عامیانه کودکان این کشور گشت.

گفته می‌شود که قصه‌های مردمی اصل «گونادیا»^{۳۰} که خود ساکن کشمیر بود و قصه‌ها را در فاصله سال‌های ۷۰۰-۴۰۰ قبل از میلاد مسیح نوشت، هم اینک از دست رفته است. اما خوشبختانه، پیش از این که نسخه اصلی آثار وی از بین برود، کسی آن‌ها را به زبان سانسکریت ترجمه کرد و بدین ترتیب «بودا سوامی»^{۳۱} اهل نپال نیز آنها را به زبان سانسکریت و تحت عنوان «مجموعه‌ای از بهترین قصه‌های منظوم» بازنویسی کرد.

در حقیقت، مجموعه افسانه‌های سانسکریت مثل پنجه تنتره، هیتوپادش^{۳۲} و... به زبان‌های نپالی و نیواری ترجمه شده و به طور وسیعی، در محافل ادبی دست به دست چرخیده است.

در سال ۱۹۳۹، «هیتوپادش»، با ترجمه «میترا سوندار مالا»^{۳۳}، برای کودکان منتشر شد. به علاوه، گزیده‌ای از قصه‌های پنجه تنتره، هیتوپادش و... توسط نویسندگانی چون «رامش بیلکال»^{۳۴} و «کالیانا

پرادان»^{۲۷} منتشر شد. انتشار این مجموعه‌ها سرچشمه مطالب بسیاری از افسانه‌ها و قصه‌های موجود در کتاب‌های کمک درسی و نشریات مختلف است.

حماسه‌های سانسکریت، هم چون داستان حماسی «رامایانا»^{۲۸} و «ماهایاراتا»^{۲۹}، همواره از محبوب‌ترین داستان‌های کودکان بوده است. این دو حماسه، در کنار قصه اصلی خود، داستان‌های قهرمانی حاشیه‌ای، افسانه و گفتارهای مذهبی و فلسفی غنی و وسیعی دارند که می‌توان آن‌ها را به طور جداگانه و جدا از قصه اصلی، روایت و بازگو کرد. خوشبختانه، این حماسه‌ها بارها و بارها برای کودکان و نوجوانان بازنویسی شده‌اند و بنابراین، همه گروه‌های سنی می‌توانند آن‌ها را مطالعه کنند. علاوه بر موارد فوق، مجموعه‌های متنوعی از داستان‌های مذهبی وجود دارد که به زندگی بودا، هندو و افسانه‌ها و اساطیر می‌پردازد.

○ قصه‌های بومی: اسطوره‌ها، افسانه‌ها و حکایات

تعدادی از قصه‌های بومی کشور نپال، و منطقه کرات و نیز سنت‌های پویا و زنده کشور نپال، در جنگ‌های ادبی نپال و نیواری ثبت شده است. اسطوره‌ها رویدادهای عظیم کیهانی، خلقت جهان، و منشاء و مبدأ بسیاری از اماکن و موجودات و نیز اهمیت و نقش اعتقادات و آیین‌ها و مناسک را شرح می‌دهند و به توضیح علل و عوامل مسائل ذکر شده می‌پردازند. به عنوان مثال کسارلال، داستان «گوروماپا»^{۳۰} غول افسانه‌ای منطقه کاتماندو را بازگو می‌کند. در واقع، این اسطوره به بخشی لاینفک از زندگی روزمره مردم تبدیل شده است و حتی امروزه هم در مراسمی که سالانه برپا می‌شود، مردم برای رهایی و نجات فرزندان خود، به غول، گاو میش و برنج می‌بخشند! در کتاب «یتی می‌گوید»^{۳۱}، «رام کومار»^{۳۲}، به طرز بسیار جالب و جذابی، شرح حال و افسانه‌های مختلف درخصوص «یتی» یا همان غول برفی^{۳۳} را بازگو می‌کند.

در برخی از این مجموعه‌ها، داستان‌های متعددی در مورد خدایان هندی و عبادت آن‌ها در نپال به تصویر کشیده شده که این امر، شدیداً تحت تأثیر اعتقادات بومی مردم است. در بافت و متن بسیاری از قصه‌های نپال، تفکیک میان اسطوره‌ها و افسانه‌ها و حکایت، در مواردی بسیار دشوار است. چون بسیاری

در رونق و بهبود مواد و مطالب مورد مطالعه کودکان، وقوف و آگاهی نسبت به اهمیت قصه‌های عامیانه، به عنوان سرچشمه و منبع کار قصه‌ها، نقش بسیار مهمی برعهده داشت. از اوایل ۱۹۴۰ به بعد،

برنامه‌هایی برای گردآوری قصه‌های عامیانه و مردمی شروع شد. کمیته ناشران، از معلمان و مربیان آموزشی مدارس مناطق مختلف کشور درخواست کرد تا قصه‌های عامیانه و مردمی منطقه خود را جمع‌آوری کنند که این اقدام، سرانجام به چاپ و نشر مجموعه‌هایی از قصه‌های عامیانه منجر شد

آغاز می‌شود: «در جای خاصی...» و معمولاً با جمله‌ای که این معنی را می‌رساند به پایان می‌رسد: «حلقه گل‌های طلایی تقدیم شنوندگان و حلقه گلی تقدیم خود قصه‌گو. بگذارید قصه من آسمان‌ها برود و در زمان قصه‌گویی بازگردد.» در میان قصه‌ها و افسانه‌های پریان، آثار زیر، بسیار ممتاز و برجسته است: «داستان‌هایی برای کودکان» و کتاب «خورشید و غروب»، نوشته «پاراسو پرادان»^{۳۵} و کتاب «داستان‌های شنیدنی»، نوشته «گوری رانی پرادان»^{۳۶}.

زنان نویسنده، در رونق و شکوفایی این گونه ادبی - قصه‌های پریان - نقش به‌سزایی داشته‌اند. به عنوان مثال، «دوا کومان ساپا»^{۳۷} که نویسنده بسیار مطرح است، قصه‌های پریان را با تغییرات و اصلاحاتی بازنویسی کرده که می‌توان به کتاب «پرنده پرتلایی» وی اشاره کرد. آثار بدیع و خلاق این نویسنده، الهام‌بخش تعداد زیادی از نویسندگان کودک بوده است. «کالپانا پرادان»^{۳۸}، مجموعه‌های متعددی از داستان‌های شفاهی را گردآوری و منتشر کرده است که قصه‌های پریان را نیز در برمی‌گیرد. با این حال، قصه‌های پریان، هنوز به صورت مجموعه‌ای مجزا، برای کودکان نپال منتشر نشده است. هنوز هم بسیاری از نویسندگان و گردآورندگان این مجموعه‌ها، بر این باورند که داستان باید به کودک تعلیم دهد و از این رو، آنها حکایات را برای رسیدن به این هدف مناسب‌تر می‌دانند!

از این قبیل آثار، با عبارت تکراری و کلیشه‌ای «در زمان‌های قدیم...» و یا «زمانی که پادشاه زندگی می‌کرد...» شروع می‌شوند. با بررسی مجموع این آثار، بدین نتیجه می‌رسیم که متأسفانه، توجه و برنامه روش‌مند و نظام یافته‌ای برای ثبت، پژوهش و حفظ ادبیات شفاهی گروه‌های قومی و نژادی متعدد مناطق مختلف نپال وجود ندارد. «وایدیا»^{۳۳} که از حدود چهل سال قبل، به گردآوری قصه‌های بومی و محلی مشغول است، در جایی می‌نویسد: «این داستان‌ها که در طول سالیان، در خانه‌ها و کانون خانواده‌ها بازگو شده است، به سبب پاک شدن آن‌ها از یاد و حافظه قصه‌گویان، به تدریج از بین می‌رود و به فراموشی سپرده می‌شود.» در زمینه نشر و گردآوری مجموعه قصه‌های بومی نپال، برخی از ناشران، این قبیل آثار را به صورت کتاب‌های تصویری منتشر ساخته‌اند و برخی از آنها به ارزیابی و سنجش آداب و رسوم مناطق مختلف کشور می‌پردازند.

در فاصله سال‌های ۱۹۶۰-۱۹۷۰، ناشران به چاپ قصه‌ها و افسانه‌های پریان علاقه‌مند شدند و مجموعه‌هایی از این قصه‌ها را به شکل‌های گوناگون، برای کودکان منتشر کردند. در قصه‌های پریان و داستان‌های تخیلی، شخصیت‌های خاصی مثل شاهزاده، دیو، غول، آدم کوتوله‌ها، دختران و پسران عاقل و اشیای جادویی و سحرآمیز حضور دارند. در کشور نپال، افسانه‌های پریان، با این عبارت کلیشه‌ای

○ روند کنونی

امروزه نویسندگان خلاق، علاقه و تمایلی به جمع‌آوری و بازنویسی قصه‌های بومی و کهن ندارند و به همین دلیل، به ارائه قصه‌های مناسبی که سنت‌های قومی و نژادی اصیل و غنی ما را نشان می‌دهند، هیچ‌گونه توجهی نمی‌شود. ناشران هم ترجیح می‌دهند که افسانه‌ها، قصه‌ها، اسطوره‌ها، حکایات، روایات و قصه‌های پریان - چه بومی و چه خارجی - را تحت یک عنوان کلی گردآوری کنند و برای تفکیک آن‌ها زحمتی نمی‌کشند.

از اواسط دهه ۱۹۶۰ به بعد، بسیاری از مجلات و نشریات کودکان، برای پرکردن خلاء نشر داستان‌های بومی و سنتی، تلاش فراوان کرده‌اند. به عنوان مثال، در زمینه اساطیر کلاسیک، کار چندانی منتشر نشده و به خصوص، مخاطب این قبیل آثار اندک هم کودکان نیستند. از این رو، این نشریات به طور منظم، داستان‌ها و حکایاتی را از فرهنگ شفاهی، آثار کلاسیک سانسکریت و ... چاپ کرده‌اند. آنها در مواردی هم حکایات و اسطوره‌های خاص گروه‌های قومی و نژادی را انتشار داده‌اند. به عنوان مثال، «بالاکا»^{۳۶} (به معنی کودک) از سال ۱۹۶۵ به بعد، اقدام به چاپ افسانه‌ها و قصه‌های بومی برای کودکان کرد و تعدادی از قصه‌های پریان گردآوری شده در کتاب‌ها را منتشر ساخت. برخی از ناشران جدید که با دو مسئله رشد و پرورش کودک و یا طرح‌های تحقیقاتی مربوط به دانش کودک سر و کار دارند به جای چاپ داستان‌ها در مجموعه‌ها و جگه‌ها، ترجیح داده‌اند قصه‌ها را به طور تک تک منتشر کنند. به عنوان مثال، «ستو گورانس»^{۳۷} در کاتماندو، کتاب‌هایی با تصاویر زنده و جذاب و طرح جلد گیرا و رنگارنگ منتشر کرده است. از آن جایی که داستان‌ها از شرح و تفصیل جالبی در خصوص زندگی مردم نیال و نیز زبان قصه‌های عامیانه برخوردار است، متن داستان‌ها هم بسیار غنی و پربار شده است. «اواکیپ»^{۳۸} سه کتاب قصه پریان دو زبانه انگلیسی - نیالی، در زمینه عشق، گمراهی و پیروزی عشق واقعی تألیف و منتشر کرده است. او این داستان‌ها را به طور مستقیم، از خود مردم محلی گردآوری کرد. هر سه کتاب فوق، با تصویرگری خود کپی منتشر شده است.

فرهنگ و آداب و رسوم شفاهی کشور نیال، سرچشمه و منبع بسیار سازنده و پرباری برای نویسندگان و مؤلفان کودک و نوجوان محسوب

مناطق و نواحی مختلف کشور نپال،

از نظر افسانه و روایت، بسیار غنی است و کودکان هر ناحیه،

از طریق ترانه‌ها، آوازها، شعرهای کودکانه، معماها،

لطیفه‌ها، قصه‌های حیوانات،

افسانه‌های تاریخی، اسطوره‌های مربوط به عالم خلقت

و داستان‌های مرتبط با رویدادهای شاخص هر ناحیه،

به آموزش‌های لازم دست یافته‌اند

و از دانش و معلومات بسیار بالایی برخوردار هستند

می‌شود. گردآوری دقیق، بازنویسی، و ارائه اسطوره‌ها و افسانه‌های اقوامی که از زبان‌ها و گویش‌های محلی مختلفی برخوردارند، این فرهنگ و سنت‌ها را برای نسل‌های بعدی حفظ خواهد کرد. امید است که مؤلفان و ناشران، این داستان‌ها را هم‌چنان به صورتی گیرا و جذاب، در اختیار کودکان نیالی قرار دهند و سرگرم کردن او را جایگزین تعلیم و آموزش کنند.

منبع:

BOOK BRIND/۲۰۰۰

سی، ام بانو، در دانشگاه تریبون، واقع در کاتماندو، ادبیات، زبان‌شناسی و فرهنگ عامیانه تدریس می‌کند.

پانویس‌ها:

۱. Tibetan
۲. Maithili
۳. Kumauni
۴. Prakrit
۵. Newari
۶. Kathmandu
۷. Khasa
۸. Rājāna
۹. Benaras
۱۰. Roja Jaya Prithvi Bahadur Singh
۱۱. J.S.Malla
۱۲. Aesop's Fables
۱۳. Lalit Jung Sijapati
۱۴. Pasang Goparma
۱۵. Zman Singh Chemjong

۱۶. Shiva Kumar Shrestha
۱۷. Lofe and Legend j Nepal
۱۸. Kesar lall
۱۹. karna sakya
۲۰. Linda Gnffith
۲۱. Nagendra Sharma
۲۲. Gunadiya
۲۳. Buddhaswami
۲۴. Hitopadesh
۲۵. Mitra Sundar Malla
۲۶. Ramesh Bilcal
۲۷. kalpana pradhan
۲۸. Ramayana
۲۹. Mahabharata
۳۰. Gurumapa
۳۱. yeti Tells
۳۲. Ram kumar
۳۳. حیوانی انسان مانند پوشیده از مو که گویا در هیمالیا زندگی می‌کند (فرهنگ معاصر هزاره - جلد اول) تألیف: علی محمد حق‌شناس - حسین سامره و نرگس انتخالی
۳۴. Vaidya
۳۵. Parasu Pradhan
۳۶. Gaun Rani Pradhan
۳۷. Deva kuman Thapa
۳۸. Kalpana Pradhan
۳۹. Balaka
۴۰. Seto Gurans
۴۱. Eva kipp